

Arrest

nr. 139 957 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van 5 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Betreffende de ontvankelijkheid van de eerste bestreden beslissing wijst de Raad ambtshalve op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod dat dateert van 27 april 2013. Zij legt ter terechtzitting een niet-betekend exemplaar van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 27 april 2013 neer. Deze beslissing wordt ook aan de raadsheer van de verzoekende partij ter inzage voorgelegd. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij gevraagd of deze beslissing aan de verzoekende partij betekend werd, waarop de verwerende partij antwoordt dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 27 april 2013 aan de verzoekende partij werd betekend en dat zij de Raad een kopie zal overmaken waaruit blijkt dat de voornoemde beslissing werd betekend. De raadsheer van de verzoekende partij heeft geen bezwaar tegen het neerleggen van de voornoemde kopie.

Op 9 februari 2015 ontvangt de Raad een stuk waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 27 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend werd.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep instelde tegen de beslissing van 27 april 2013 waarbij haar onder andere een inreisverbod werd betekend. Eveneens dient vastgesteld te worden dat de termijn om een annulatieberoep in te stellen verstreken is. Aldus is het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod van 27 april 2013 definitief.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen rijzen er vragen omtrent het belang van de verzoekende partij bij het bestrijden van de eerste bestreden beslissing, nu zij onderhevig is aan een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Immers mag de verwerende partij, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

De raadsheer van de verzoekende partij formuleert geen opmerkingen wanneer hem ter terechtzitting gevraagd wordt naar het actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.2. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ambtshalve wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te

geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd naar zijn standpunt omtrent het belang van de verzoekende partij bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing, beperkt de raadsman van de verzoekende partij er zich toe de samenhang van de twee bestreden beslissingen toe te lichten en te verwijzen naar het verzoekschrift.

De vaststelling van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij belang heeft bij de huidige vordering aangezien zij gedwongen zal worden terug te keren naar haar land van herkomst waarmee zij sinds jaren geen banden meer heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

Ook in de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER